

Av Gormii

Under sjamansonens høsttur til Peru ble det anledning til å delta i en såkalt San Pedro seremoni. Denne seremonien baserer seg på at man drikker et kaktusavkok inneholdende den bevisthetsutvidende medisinen meskalin. Navnet San Pedro er spansk for Sankt Peter, vokteren av himmelrikets port. Navnet antyder at man kan vente seg en himmelsk opplevelse.

Seremonien ble holdt i noen lave gamle ruiner på landsbygda utenfor byen Cusco (vårt tilholdssted i Andesfjellene). Vakkert beliggende mellom jordbruksmarker og vann på den ene siden, og fjell på den andre. Ruinene så ut til å stamme fra en mengde små hus og irrganger, som til sammen dannet et bygningskompleks på størrelse med en stor fotballbane.

Seremonien starter

Før seremonien tok til samlet vi oss i en sirkel i en åpen ruin. Vi ble informert om hvordan San Pedro virker og det ble skapt en god stemning før vi begynte å innta drikken.. Jeg gikk igjennom min intensjon for seremonien før jeg tømte glasset. Etter hva jeg forstår er ikke dette nødvendig, da San Pedro gir deg det du trenger. Intensjonen var heller ikke tilstede i min bevissthet under seremonien. På den annen side; intensjoner er vel noe vi har i oss hele tiden, bevisst eller ubevisst?

San Pedro kan virke noe kvalmende (peanøtter sammenliknet med ajahuasca). Så for å holde oppmerksomheten på noe annet enn magen, hadde vi en runde hvor hver og en kunne fortelle hva de hadde på hjertet. Da San Pedro'n begynte å virke gikk hver og en til sitt. De som følte behov for å være sammen med andre kunne når som helst trekke tilbake til den ruinen hvor vi startet seremonien.

Perleporten åpner seg

Jeg satte meg til rett utenfor ruinen og studerte landskapet, bøndene ute på markene, samt bilene og syklene som beveget seg langs hovedveien et stykke unna. Landskapet fikk etterhvert kraftigere farger og ble mer ordnet geometrisk, som om maleren van Gogh hadde skapt hele landskapet.

Jeg kunne banne på at en av vyene var hentet fra et eller annet ekspresjonistisk maleri jeg har sett. Bergene ble levende for meg, de var skikkelser. At planter er levende overrasker de færreste. Nå struttet de av livskraft og skjønnhet. Da magen begynte å gjøre seg gjeldende ble jeg mer introvert. Jeg lukket øynene og reiste inn mellom molekyler og atomer. Dessverre ble jeg litt søvnig på denne ferden og har derfor bare diffuse minner. Heldigvis kom Lasse å vekket meg, og jeg kom inn i seremonien igjen.

Gjennom det sorte hull

Jeg trakk etterhvert inn i ruinen hvor jeg møtte Mari, en annen deltager. Jeg temmelig påvirket av drikken og jeg tror hun så at jeg trengte å samle meg litt. Vi snakket litt sammen om ting jeg ikke husker, ordene betød uansett ikke mye for meg der og da, og ble kun benyttet til å formidle enkle bilder.

Jeg ble fascinert av de tydelige dragekvalitetene jeg så i henne. Hun var helt tydelig en drage hentet fra kinesisk eller japansk mytologi. Håret bølget seg akkurat som på de asiatiske tegningene jeg har sett, og blikket var det samme, en drage i ildfulle jordfarger, og samtidig var det Mari. Jeg kjenner at hun besitter eldgammel visdom, kraft og liv, at hun har eksistert i uminnelige tider.

Etter å ha tittet på henne en stund forsvinner dragetrekkene, og hennes ansikt får trekk av en slange. Den samme Marie, denne gang som slange. Jeg sitter med en følelse av at alt er evig, trygt, kjærlig og godt. Vi gir hverandre en god klem. Nok snakk, betraktning og klemming. Marie foreslår at vi danser og beveger oss. Vi flyter rundt i hver vår dans. Ikke langt ut i bevegelsene er det snarere slik at jeg blir danset enn at jeg danser. Sterke krefter rir meg. Jeg kjenner det er godt og lar det flyte. Ikke at jeg tror det hadde nyttet å stritte i mot. Dette er åpenbart ikke tiden for blygsel og sjanse.

Jeg knurrer, eller blir knurret, strekker ut armene, eller blir strukket. Jeg spenner ut og åpner brystkassen, fyller lungene og setter i et kraftig brøl. Ikke et vanlig kraftig brøl, men et så kraftig og langt skrik som det er mulig for meg å få til. Jeg skriker helt til lungene er tomme. Da skjer det. Jeg trekkes i en voldsom hastighet inn i en virvel, eller et sort hull. Bilder flimrer forbi meg i en voldsom hastighet. Jeg aner ikke om det er verdenshistorien eller bare sludder, jeg rekker ikke tenke på det heller.

Jeg trekkes gjennom hullet. Pang!

.....Jeg befinner meg
sittende i ruinene. Jeg er forvirret

.....

Jeg

?.....

Er dette jeg?

.....

Her?

.....

Er jeg her?

.....

Umiddelbart har ruinene, landskapet og menneskene fått tilbake sine hverdagssinnkvaliteter. Forundret ser jeg omgivelsene sakte gli inn i San Pedro virkeligheten igjen. Noe hendte med tidsbegrepene på denne ferden. Reisen tok sikkert ikke mange sekunder i vår tidsregning, men når jeg endelig kom tilbake her føltes det som at jeg like gjerne kunne ha vært på reise i årevis. Ikke at det tok lang tid, det vanlige tidsbegrepet var bare oppløst.

Jeg er ikke helt sikker på hva som hendte, og jeg tenker ikke diskutere det med min psykiater, men jeg har en følelse av at det handlet om forløsning (merk at jeg benytter et ord kjent fra barselstua) av stagnerte energier. Jeg har lenge kjent på blokkeringer i solar plexus og halschakra, så en av mine hovedintensjoner ved alle seremoniene under reisen (ajahuasca, mapachu, San Pedro og offringsseremoniene) var å få løst opp i disse. Eller sagt med andre ord, å åpne opp for naturlig flyt av kjærlighet, livskraft, glede, vilje og takknemlighet. Noen ganger er det godt å uttrykke seg positivt.

Gruppen samles og deres sanne natur avdekkes

Under tiden samlet det seg ganske mange av oss inne i ruinrommet. Mange av hendelsene jeg allerede har beskrevet, gjentok seg i ulike former. Jeg så mange sterke skikkelser, både arketyper og mytologiske. Lasse er en ridder, edel og målrettet. Hos David så jeg martyren, og naturen applauderte med en kraftig regnskyll. Ikke den selvrettferdigende martyren, snarere en

som har tatt på seg tunge byrder for å frelse andre.

Inger Lise er en klar drage av vestlig tradisjon. Hos henne så jeg og mange skikkelser av ymse folkeslag. Kan dere forestille der Inger Lise som negresse, med de samme lure, morsomme og kloke øynene dere kjenner? Jeg har sett det, jeg vet at hun finnes. Ett eller annet sted der ute i tidssuppa er hun.

Hos Elin lokket jeg fram tigeren. Jeg kjente at den måtte fram, og det var min jobb å lokke den ut. Og ut kom hun, i all sin kraft og skjønnhet. Etter dette viste hun frem en annen side, den gode fe, vakker og kjærlig. Greta er en alveprinsesse, uendelig vakker. Ingen tvil om det, men det trenger man strengt tatt ikke San Pedro for å se.

Hos Hege så jeg og en drage, kraftfull og vakker. Hege var i snakkemodus, og som en hver bergenser snakket hun om seg selv (Hege har et stort ego, og et enda større hjerte). Hun fortalte at hun var et fjell. I to uker hadde Hege instruert hver og en av oss, veldig mange ganger, om at hun var født i dragens år, kraftfull og ikke å leke med. Når jeg endelig så dragen insisterte hun på at hun var et fjell! En Apu i henhold til Inkaenes lære. Jeg tenkte; Rune Heivang! Hvor er du når jeg trenger deg?

Jeg fylte ørene med kosmisk ørevoks og studerte hennes vakre drageøyne og hennes røde lokker. Ellen er en god fe (eller en mytologisk prinsesse av et slag, beklager kunnskapsbristen). Jeg så henne strålende vakker i tynne hvite flørlette gevanter, rundt hodet en enkel vakker ring av gull (jeg tror den var åpen ved pannen) som holdt et flørlett hvitt slør på plass, men først og fremst strålte hun av forbeholdsløs kjærlighet.

Et fellestrekk ved alle disse synene var at naturen sang med. Planter, skyer og fjell gjenspeilet de samme egenskapene som jeg så i ansiktene. Og i alle tilfellene kjente jeg at jeg at vedkommende var en urgammel skikkelse med kraft og intensjon, helt i et med sin arketype og sin natur. Jeg kjente at det var godt, alt struttet av liv, energi, lys og kjærlighet..

Det var ikke bare de andre i gruppa som fanget min oppmerksomhet. Jeg kjente blandt annet sterk dragning mot en klippeformasjon som liknet en hybrid av en kjempe vulva og en gotisk bue fra en stor katedral. Som tidligere nevnt, stenene og bergene var levende, ja til og med

stenene i ruinenes vegger. Skyene, regnet og solen iscenesatte heftige spill på himmelen og i fjellene. Dessverre rakk jeg ikke å studere dette nærmere, menneskene rundt meg og jeg selv fikk prioritet. Jeg skulle imidlertid gjerne ha snakket med fjellene, plantene, skyene, jorden og vannene. De får stå igjen til neste gang.

På dette stadiet av seremonien var jeg temmelig påvirket av kaktussaften. En utenforstående ville sannsynligvis hevde at jeg var drita full. Jeg var ikke særlig målrettet mentalt sett, og kunne således godt ha lagt meg til for å sove i en krok. San Pedro tillot meg imidlertid ikke dette. Snarere enn at jeg utførte disse handlingene, var det som om San Pedro løftet meg frem og viste meg det jeg skulle se, gjøre og oppleve. San Pedro var kongen, jeg var læregutten som høflig gjorde det jeg skulle.

Hunden fra Baskerville – healer eller voldtektsmann?

San Pedro arbeidet og med kroppen. Jeg inntok underlige stillinger, og utførte både myke og stakkato bevegelser. Ved et tilfelle befant jeg meg stående som en Shiva, balanserende på ett ben med armer og fingre i delikate formasjoner. Og disse bevegelsene løftet frem sterke følelser i meg. Ofte endte disse «emosjonelle» øvelsene i et brøl og den samme turen inn gjennom det sorte hullet.

Ved noen tilfeller ble jeg var blokkeringer i kroppen hos noen av de andre i gruppa. Uten å gå gjennom formalia som å spørre om lov, og annet høflig, grep jeg tak i vedkommende og arbeidet med dette. Litt ertende og lokkende, som Ailo når han finner noe forlokkende å pirke i. Ved flere tilfeller ble dette ledsaget at det samme brølet som tidligere nevnt, og den samme ferden inn i et sort hull.

Der og da var jeg i momentum, fanget av hendelsenes kraft, og reflekterte ikke over hva og hvorfor. I etterhånd tror jeg at de blokkeringene jeg så innledningsvis ble forløst, men jeg kan ikke si det for sikkert. En healer med disse arbeidsmetodene burde uansett bli beryktet. Etter alle disse brølene fikk jeg tilnavnet «hunden fra Baskerville» blant de øvrige i gruppa.

Under stort sett hele seremonien kjente jeg en stor kraft i brystregionen. En kraft som prustet og pustet, knurret og brølte. Jeg oppfattet det etterhvert som en gammel dragekraft. En som fra naturens side lager litt ild, røyk og rabalder når han virker. En kjærlig kraft, men kanskje litt

streng og pågående.

Situasjoner endres, og orden opprettes. End of show. Lasse fortalte meg at han så en dverg i meg. En dverg med en kraft til å snu situasjoner. Jeg ser ikke bort fra at dette er det samme som jeg opplevde som en dragekraft. Jeg ble i alle fall svært fascinert av mine egne hender. De var korte, firskårne og kraftige, med en tydelig rand av skitt under hver negl, og høyst dvergaktige. I samtaler med de andre deltakerne har jeg hevdet at jeg var fri for ego og i total flyt under seremonien. Under nærmere ettertanke ser jeg at dette er feil. Jeg må innrømme at jeg ble begeistret for denne dragekraften, og egoet i meg knurret velvillig med...

Tilbake til herberget i Cusco

Da vi kom tilbake til herberget i Cusco var vi fortsatt påvirket av brygget, selv om det hele hadde lagt seg noe. På herberget møtte vi de tre i gruppen som ikke hadde ønsket å delta i seremonien. De så straks at vi var forandret både i øynene og i energiene. Den ene av de ble faktisk litt engstelig og opplevde det vanskelig å forholde seg til de store endringene. Ikke så rart tatt i betraktning av jeg fant noen blokkeringer helt nederst i hennes rygg, og ikke lot meg be to ganger. At noen skriker av full hals innendørs kan jo være drøy kost for noen og enhver.

David gikk også gjennom noen gripende prosesser. Når vi gjennomgår store transformasjonsprosesser er det godt å la det få uttrykk med kropp og røst. Etter hvert kom det musikk på CD-spilleren og vi danset og hygget oss, og lot kjærligheten strømme helt til søvnen tok oss i sin favn.

Noe vakkert med denne dagens hendelser var at alle ble gitt rom for å utagere på sin måte. Selv om deltakerene uttrykte svært ulike energier, noen voldsomme og andre milde, så var det god i harmoni i gruppa.

Og så da?

Innledningsvis, før seremonien startet, fikk vi vite at San Pedro påvirker oss, og således endrer oss, for alltid. Og jeg oppfattet det slik at den vil arbeide i oss over lang tid, også etter tilbakekomsten til Norge. I hvilken grad jeg er forandret er det sikkert lettest for andre å uttale seg om.

Jeg har imidlertid merket meg at Elin, som var med på reisen, utstråler en ro, verdighet og skjønnhet som jeg ikke har sett hos henne før.

Noen har også kommentert at de kjenner andre energier i meg. Selv føler jeg at jeg kontrollfreaken i solar plexus har sluppet litt på grepet, og at jeg gjennom å ha åpnet i halsshacraet har lettere for å slippe frem det gode i meg selv. Jeg tror ikke at prosessene som ble satt igang i Peru har stoppet opp enda, men siden jeg har gjennomført fire ajahuasca seremonier og to mapachu seremonier i løpet av den samme reisen kan det bli vanskelig å si hva det er som jobber i kroppen og sinnet til en hver tid. At det arbeides under overflaten er det ingen tvil om.

Det er lett å bli blendet av det heftige i denne opplevelsen og dermed miste det dype budskapet. En San Pedro seremoni er ikke først og fremst en heftig roller-coaster tripp. Slik jeg ser det bærer seremonien frem budskapet om at vi er en uatskillelig del av det evige mysteriet. Vi er ikke bare bobler som oppstår og sprekker på tidshavets overflate, selv om det foranderlige i oss oppstår og forsvinner, oppstår og forsvinner.

Vi er bærere av evigheten og skaperkraften, som disse og bærer oss frem. Vi er livet og kjærligheten, og ikke kun produkter av dette. En underlig dobbelthet, som to speil som speiler seg i hverandre og gir et uendelig antall speilbilder. Når vi kjenner på dette har vi kanskje oppfattet noe av Sankt Peters budskap? Himmelporten er på gløtt og vi skimter lyset.

Det er en utfordring å inkorporere disse erfaringen i dagliglivet. Grensene mellom meg og omgivelsene virker mer diffuse enn jeg lærte på skolen. Men, i hverdagsbevistheten, i kropp og ego, blir også dette bildet diffust. Disse erkjennelsene ramlet ikke ned i meg under seansen. Seremonien var en svært heftig opplevelse, og det har tatt tid å la det hele synke. Og først nå, når jeg forfatter dette, kjenner jeg at jeg kan formidle et slags helhetlig bilde av hva jeg har opplevd.

En sang jeg lærte ved Røyehodet i sommer rinner meg i hu:

We are spiraling inn to the center, the center of the shield.

We are the weavers, we are the woven one.

We are the dreamers, we are the dream.

Vennlig hilsen

Gormii

Etter at artikkelen var ferdig har jeg hentet inn kommentarer fra noen av de andre deltakerne, fordi de har sine egne erfaringer og fordi de kunne komme med berikende kommentarer på mine egne opplevelser.

Inger Lise Mongs kommentar: *Ved flere anledninger så vi hverandre inn i øynene, ikke sant. Det var som å se inn i dypet på din sjel, og jeg hadde samme opplevelsen av det som deg.. jeg så deg i tidligere liv, ansiktet ditt forandret seg for hvert liv, osv. Men når du gikk inn i disse øyeblikkene der du følte du var på reise fikk jeg følelsen av at du ikke var "tilstede"; ...Gormii forsvant og noe annet dukket opp, noe som var ren urkraft totalt blottet for individ og ego. Det var som om du var i en eksistens av ren væren.. De par første gangene ble jeg overrasket og litt engstelig, men*

skjønnte fort at dette var som det skulle være:)) Og jeg fikk helt klart inntrykk av at du jobbet med noe som var utenfor deg, utenfor ditt ego.. Du brølte for oss alle !!!

Hehe.. Men det var som om du var i kontakt med kilden, i deg selv/utenfor, og at du badet i den:))

Det andre la jeg spesielt merke til på turen hjem etter seremonien. Du hadde noen aldeles forferdelig kalde energier og hele deg skalv av kulde til tider... Sånn jeg oppfattet det var dette tunge energier som ble forløst, og ganske mange av disse energiene "passet ikke inn" på en måte. Slik jeg oppfattet det var dette tunge energier du trakk ut av andre i gruppa og fordøyde i expressfart!

Appendix

San Pedro drikken er et avkok fra en kaktus. Det er meskalin fra denne kaktusen som i vitenskapelig kontekst er virkestoffet i brygget. San Pedro kulturen er således i slekt med Peyote kulturen i Mexico og sørstatene av USA. Bland plantesjamaner i Peru er det vanligere å snakke om ånd i planten som arbeider i oss. Det ene behøver ikke utelukke det andre. Meskalinen øker hjerneaktiviteten temmelig kraftig. De som arrangerte seremonien hevdet at vi ble i stand til å øke tankeaktiviteten flere tusentalls ganger. Man bør begrense seg til en eller maksimalt to San Pedro seremonier i løpet av året slik at ikke nevrotransmitterne i hjernen tar skade (jamfør hjerneskadene kjent i samband med høyt inntak av extacy og LSD). Som en morsom kuriositet kan jeg nevne at arrangørene av seremonien ved en tidligere seremoni hadde opplevd mange tunge og mørke energier. Det viste seg at årsaken lå i San Pedro brygget. Den normalt søte og hjertelige kjøkkenhjelpen som hadde kokt brygget, hadde ved dette tilfellet vært oppskaket og sint i samband med en konflikt hun stod i mens hun kokte brygget. Noe å tenke på når du kokkelerer hjemme på kjøkkenet!

Mapachu er den lokale tobakken i Peru. Det er en tobakkplante som heter *Rustica* på latin. Den skiller seg fra Virginia tobakken vi kjenner her hjemme ved at den er mørkere og inneholder mye mer nikotin (17 ganger mer har jeg lest et eller annet sted). Tobakken kan kjøpes i avlange tettpakkede bunter på markedene i jungelen. Da dette er lokale landbruksprodukt har ingen kommet på ideen å tilsette mengder av giftstoffer i tobakken. I henhold til gammel oppfatning, blant curanderoene (plantesjamaner) i Amasonas, så er Mapachu et barn av Ajahuasca. Følgelig; den har noe av de samme helbredende og rensende egenskapene, og den kan åpne opp for visjoner, men på ingen punkter i samme grad som Ajahuasca. Jeg har forsøkt å røyke denne tobakken fra pipe, men dette blir for heftig for meg som normalt ikke røyker. Om jeg ruller en sigarett rekker det med noen få dype drag før jeg blir skikkelig svimmel og kvalm. For oss sjamaner og småsjamener er imidlertid røyk også rensende. Så jeg trekker inn noen dype drag og blåser en del ut over chackaene. Tobakken åpner også opp for sansene, og verden kommer nærmere. Jeg har forsøkt vanlig tobakk etter dette og kan forsikre om at den er vesentlig mildere. Guttene vi bodde hos i jungelen kjederøkte mapachu hele tiden.

Ajahuasca er vel den plkanemedisinen best kjent i sjamankretsen. Dette er et avkok av en liane med samme navn. Brygget inneholder også andre planter, bland annet en som hindrer enzymer å bryte ned virkestoffene fra lianen i magen, samt en del andre planter som påvirker visjonene. Etter min erfaring arbeider ajahuasca mer i kroppen sammenliknet med San Pedro. Inntak av planten innebærer oftest heftig kvalme, oppkast og diaré. Ajahuasca seremoniene blir følgelig mer innadvendte. Ajahuasca er kjent som en sterkt helbredende plante. Jeg har selv opplevd hvordan hun skanner kroppen og arbeider der hvor det er behov. Da våre ajahuasca seremonier ble holdt i stummende mørke ble visjonene av en helt annen art enn ved inntak av San Pedro. Vi drakk to ulike brygg med forskjellig innhold. Den ene ble kalt den himmelske ajahuasca, og denne var klart lysere og klarere i visjonene enn den andre som for min del ga temmelig mørke (bokstavelig talt fravær av lys) visjoner.

San Pedro seremonien ble ledet av en dame som hetter Lesley og en ung lokal plantesjaman. Lesley driver et herberge med navn Casa del Gringa i Cusco. Hun har spesialisert seg på turister som søker åndelige opplevelser. I samarbeid med lokale sjamaner arrangerer hun ulike seremonier (bl.a. San Pedro og Ajahuasca) samt ekskursjoner til gamle Inkahelligdommer.

